

ministerielle Akter, var dette sket med den Motivering, at Sagen ikke drejede sig om, hvorvidt Justitsministeren havde givet nogle fremmede politiske Flygtninge tidsbegrænsede Opholdstilladelser, hvad man ikke bestred, og med Henvi-ning til fast gældende Praksis. Retten havde ogsaa statueret, at Forsvarerens Paastand om Fremlæggelse af de omhandlede Dokumenter ikke kunde tages til Følge, dels fordi nogle af de Kendsgerninger, som man vilde bevise, ikke blev bestridt af Anklagemyndigheden, dels fordi det ikke for hver af de paagældende Udlændinge var anført, hvilke Fakta Akterne skulde bevise; desuden henviste Retten til Retsplejelovens § 749 (se foran).

Ved Dommen blev Frits Clausen anset skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 267, Stk. 2 og 3, og idømt en Bøde paa 200 Kr., hvorhos den rejste Sigtelse blev kendt ubeføjet. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sandhedsbevis udtalte Dommen, at der ikke ved Fremlæggelse af Materiale vedrørende Werner Calm var ført noget Bevis for Sigtelsen, og at Retten i øvrigt ikke fandt Anledning til at komme nærmere ind paa de andre af Forsvareren under Proceduren anførte Tilfælde. Angaaende disse oplyste Justitsministeren, at de paagældende 8 Personer paa en enkelt nær havde indsneget sig her i Landet paa illegitim Vis, at 3 af dem var rejst ud igen, medens der var givet de øvrige midlertidig Opholdstilladelse efter Anerkendelse som politiske Flygtninge, og at kun 1 af de 8 med Sikkerhed kunde siges at være Jøde.

I Slutningen af sin Tale udtalte Justitsministeren: »Jeg giver mig ikke af med nogen Virksomhed i Retning af at indsmugle Flygtninge, mindst af alt kommunistiske Provokatorer, men saa længe vi anerkender Asylretten her i Landet, kan det ikke og skal det ikke undgaas, at ogsaa Flygtninge, der er Kommuniste, nyder godt deraf. Det bliver imidlertid ikke taalt, at disse Flygtninge udøver politisk Virksomhed her i Landet, og sker det, vil de risikere en Udvisning uden Hensyn til, hvilken Fare for deres Liv eller Frihed dette maatte medføre.«

Forespørgeren syntes ikke, at de af Justitsministeren anførte Principper indeholdt tilstrækkelig Hjemmel for at give Indrejsetilladelse til Werner Calm, om hvem det var oplyst — og det var afgørende —, at han ikke alene havde været en af det tyske Styre ildeset Person, men at han ogsaa i sit Gæsteland, Rusland, var blevet arresteret som sigtet for Spioneri mod dette Land. Der var stadig ikke givet nogen Forklaring paa, hvorfor Werner Calm skulde have Ret til at komme ind i Danmark frem for mange andre, som ikke havde kunnet faa Opholdstilladelse her. Det forekom frem-